

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Osijeku
Osijek, Zagrebačka 2

Poslovni broj: Povrv-65/2025-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Osijeku, po sucu mr. sc. Borisu Vukoviću, u pravnoj stvari tužitelja COMPANYWALL d.o.o., Zagreb, Ulica Divka Budaka 1d, OIB: 93441573210, koga zastupa punomoćnica Ivana Panić Šušteršić odvjetnica iz Zagreba, Slavenska avenija 1C, protiv tuženika MeDietetic d.o.o., Osijek, Kapucinska ulica 31, OIB: 94716503894 koga zastupa punomoćnica Mirela Džoja Petrić odvjetnica iz Osijeka, radi isplate 160,00 EUR, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 14. svibnja 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu sudske odluke održanom dana 11. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I Ukida se u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Zlatka Šimašeka, Osijek, Vijenac Paje Kolarića 2, poslovni broj UPP/OS-Ovrv-995/2024 od 14. studenog 2024. godine kojim se na temelju vjerodostojne isprave nalaže tuženiku da u roku od osam dana tužitelju namiri tražbinu u iznosu od 160,00 EUR (slovima: stotinušezdeseteura) te se tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

II Tužitelj je dužan naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 375,00 EUR (tristotinesedamdesetpeteura) u roku od petnaest dana.

Obrazloženje

1. Na tužiteljev prijedlog javni bilježnik Zlatko Šimašek, Osijek, Vijenac Paje Kolarića 2, donio je rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave pod poslovnim brojem UPP/OS-Ovrv-995/2024 od 14. studenog 2024. godine radi namirenja tužiteljeve tražbine u iznosu od 160,00 EUR sa za zateznom kamatom i troškovima ovršnog postupka. Tuženik je protiv rješenja o ovrsi izjavio prigovor, a Općinski sud u Osijeku rješenjem poslovni broj Povrv-270/2024-2 od 29. siječnja 2025. oglosio se stvarno stvarno nenadležnim za suđenje u ovom predmetu te je nakon

pravomoćnosti rješenja, predmet ustupio Trgovačkom sudu u Osijeku kao stvarno i mjesno nadležnom sudu.

2. Rješenjem ovoga suda poslovni broj Povrv-65/2025-4 od 7. travnja 2025. godine stavljeno je izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha i u tom dijelu su ukinute provedene ovršne radnje a postupak je nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

3. U prigovoru tuženik osporava navedeno rješenje o ovrsi navodeći da ovrhovoditelj i ovršenik nisu bili niti u ugovornom odnosu niti je ovršenik ugovorio i primio uslugu navedenu u spornom računu.

4. Tužitelj u podnescima i tijekom postupka navodi da su tužitelj i tuženik telefonskim putem uspostavili kontakt dana 5. lipnja 2023. godine te da je tužitelj tom prilikom uputio ponudu tuženiku koju je isti prihvatio te da u prilog navedenom kao i samoj nespornoj činjenici da je tuženik prihvatio tužiteljevu ponudu dostavlja transkript audio snimke razgovora. Tužitelj smatra da sukladno odredbi članka 252. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 u daljnjem tekstu ZOO) prema kojoj je "Ugovor sklopljen u trenutku kad ponuditelj primi izjavu ponuđenika da prihvaća ponudu", između tužitelja i tuženika je sklopljen dvostrano obvezni ugovorni odnos. U odnosu na izjavu volje ugovornih strana, tužitelj ističe kako je tuženik prilikom telefonskog razgovora imao potpunu autonomiju prilikom odlučivanja hoće li prihvatiti ponudu te je istu mogao odbiti, prigovoriti, ignorirati ili na drugi način usprotiviti se uspostavljanju poslovnog odnosa. Smatra da je unatoč navedenom, tuženik svjesno i nedvosmisleno izrazio vlastitu volju kada je prihvatio tužiteljevu ponudu.

5. Tužitelj smatra da je jedno od temeljnih načela obveznog prava načelo neformalnosti u skladu s kojim je određena sloboda prilikom odabira oblika sklapanja ugovora, osim ako je određeno da on mora biti sklopljen u određenom obliku te da ugovor što su ga sklopili tužitelj i tuženik može biti sklopljen u pisanom ili usmenom obliku. Mišljenja je da je za tuženika prihvatom ponude kao prijedloga za sklapanje ugovora, a koji sadrži bitne sastojke ugovora (cijena i predmet ugovora), nastala obveza koja se izvršava plaćanjem računa, a što tuženik nije učinio. Tužitelj stoga smatra neosnovanim navod tuženika kako s istim nije u spornom periodu bio u poslovnom odnosno ugovornom odnosu.

6. Smatra da je tuženik pristankom na ponudu tužitelja ujedno pristao i na sklapanje dvostrano obveznog ugovora, a sve sukladno članku 261. stavak 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima prema kojem "Ponuditelj mora ponudu danu telefonom ili brzojavom potvrditi ponuđeniku preporučenim pismom najkasnije sljedećeg radnog dana", s tim da tužitelj napominje kako eventualni izostanak pisane potvrde ne utječe na valjanost ugovora sklopljenog telefonom ili slanjem brzojava, ali strana koja nije dala potvrdu odgovara drugoj strani za time nanesenu štetu.

7. Stoga tužitelj smatra da među strankama nije sporno da je tužitelj uspostavio telefonski kontakt s tuženikom dana 5. lipnja 2023. godine, da je tuženik je prihvatio

ponudu tužitelja, da je tužitelj ispunio obvezu koja se sastojala u slanju Certifikata bonitetne izvrsnosti, da je člankom 247. Zakona o obveznim odnosima propisano da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, da su bitni sastojci predmetnog ugovora - izvršena usluga i cijena i da je izvršena usluga temelj izdanog računa broj: 000004717/01/01 od dana 6. lipnja 2023. godine.

8. Tuženik u podnescima i tijekom postupka navodi da s tužiteljem nije bio u poslovnom odnosu niti su tužitelj i tuženik bili u ugovornom odnosu i da nikada nije prihvatio ponudu tuženika te da su netočni navodi tužitelja da bi tuženik dana 5. lipnja 2023. u telefonskom razgovoru prihvatio tužiteljevu ponudu. Nadalje, da je iz dostavljenog transkripta razvidno da nikakva ponuda nije prihvaćena od strane tuženika te da je ono što se iz razgovora može iščitati da je zaposlenik tužitelja nazvao zastupnicu po zakonu tuženika i iznio niz informacija o usluzi koju pruža, dok se na strani tuženika može iščitati samo ljubaznost da iste informacije sasluša, čak štoviše iz samog transkripta je razvidno da je tuženik vrlo pasivan te da pogotovo nije jasno i nedvosmisleno prihvatio ponudu tužitelja.

9. Tuženik smatra da je na tužitelju sukladno članku 219. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; u daljnjem tekstu ZPP) teret dokaza da je postojala suglasnost volja stranaka na sklapanje ugovora te da su obje strane pristale na bitne sastojke ugovora, a što tužitelj nije dokazao. Smatra da tužiteljevi navodi da je ponuda prihvaćena u telefonskom razgovoru od dana 05. lipnja 2023. godine nisu ničim potkrepljeni a suglasnost volja stranaka ne može se iščitati ni iz dostavljenog transkripta od 06. lipnja 2023. godine, jer ista nije ni postojala.

10. Tuženik također ističe da suprotno navodima tužitelja, tuženik nikada nije primio na e-mail nikakav elektronički certifikat niti mu je poznato što bi to trebalo biti. Tuženik osporava da mu je bilo kakva usluga isporučena od strane tužitelja te mu nije jasno niti o kakvoj usluzi bi se trebalo raditi. Opreza radi tuženik naglašava da ukoliko bi sud ipak smatrao da je došlo do prihvata ponude, smatra da se u ovom slučaju radi o nesporazumu te da je člankom 282. ZOO-a propisano da kad strane vjeruju da su suglasne, a ustvari među njima postoji nesporazum o pravnoj naravi ugovora ili o kojem bitnom sastojku ugovora, ugovor ne nastaje.

11. Na pripremnom ročištu održanom 4. studenog 2025. sud je donio rješenje kojim nove činjenice i nove dokaze iznesene u podnesku tužitelja od 12. rujna 2025. sud u ovome sporu male vrijednosti neće uzeti u obzir, budući da su tužitelju rješenje kojim je stavljeno izvan snage rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave i prigovor tuženika dostavljeni 22. travnja 2025. godine, a podnesak tužitelja od 12. rujna 2025. godine je dostavljen sudu 12. rujna 2025. godine, dakle izvan propisanog roka od 15 dana, sud je stoga utvrdio da je tužitelj iznio nove činjenice i nove dokaze suprotno čl. 461.a ZPP-a. Naime, stranke su od strane suda u skladu s čl. 461.a ZPP-a u rješenju kojim je stavljeno izvan snage rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu kojim je određena ovrha (str. 69. spisa) upozorene da u postupku u sporovima male vrijednosti u povodu prigovora protiv platnog naloga

odnosno prigovora protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave tužitelj je dužan najkasnije u podnesku predanom sudu u roku od 15 dana od dostave prigovora protiv platnog naloga odnosno rješenja kojim je stavljeno izvan snage rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu kojim je određena ovrha, iznijeti sve činjenice na kojima temelji svoje zahtjeve i predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica te predložiti održavanje usmene rasprave (čl. 461.a st. 6. ZPP-a).

12. Sud iz istog razloga u smislu čl. 461.a ZPP-a nije uzeo u obzir i nove činjenice i nove dokaze u ovome sporu male vrijednosti iznesene i u podnesku tužitelja od 3. studenog 2025., a dostavljenog sucu u rad neposredno prije održavanja ročišta 4. studenog 2025., kao ni nove činjenice i dokaze koje je tuženik iznio u podnesku od 30. rujna 2025. u dijelu koji se ne odnosi na protivljenje preinaci tužbe prema podnesku tužitelja od 24. rujna 2025.

13. Također, sud na navedenom pripremnom ročištu nije dopustio preinaku tužbe podneskom tužitelja od 24. rujna 2025. na način da pored istaknutih tužbenih zahtjeva potražuje u skladu s člankom 13. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine br. 108/2012, 144/2012, 81/2013, 112/2013, 121/2013, 78/2015, 71/2015, 114/2022, dalje: ZFPPN) iznos od 40,00 EUR na ime posebne naknade za troškove prouzročene vjerovniku dužnikovim zakašnjenjem s ispunjenjem novčane obveze u poslovnim transakcijama. Preinaku tužbe sud nije dopustio budući da se u konkretnom slučaju radi o sporu male vrijednosti, te je tužitelj u smislu čl. 461.a ZPP-a prekludiran u iznošenju novih činjenica i novih dokaza u odnosu na opću odredbu iz čl. 190. ZPP-a, a sud nije ocijenio da tužitelj nove činjenice koje se odnose na preinačenje tužbe nije mogao iznijeti ranije u propisanom roku sukladno čl. 461.a ZPP-a bez svoje krivnje. Budući da je u postupku u sporovima male vrijednosti dopuštena posebna žalba samo protiv rješenja kojim se završava postupak, dok se ostala rješenja protiv kojih je po ZPP-u dopuštena posebna žalba mogu pobijati samo žalbom protiv odluke kojom se postupak završava, isto je objavljeno na ročištu i unijeto u pismeni sastav ove odluke, u smislu čl. 462. ZPP-a.

14. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dokumentaciju u spisu i to u izvadak iz sudskog registra (str. 10.12. spisa), Račun broj: 000004717/01/01 od 06.06.2023. (str. 13. spisa), potvrdu o izvršenomuvidu u podatke OIB sustava (str. 14. spisa), izvatke iz sudskog registra (str. 28.-33. spisa), Račun broj: 000004717/01/01 od 06.06.2023. (str. 34. spisa), izvatke iz sudskog registra (str. 63.-68. spisa), Račun broj: 000004717/01/01 od 06.06.2023. s prilogima (str. 79.-82. spisa), transkript razgovora (str. 83. spisa), sudsku praksu (str. 85.-88. i str. 102.-106. spisa), USB str. 111. spisa), sudsku praksu (str. 117.-128. spisa), dpd obavijest o dostavi (str. 135.-139. spisa), izjavu (str. 140.-141. spisa), dopis RH MF PU Područni ured Osijek Ispostava Osijek od 06.03.2026. (str. 169. spisa) kao i u ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

15. Provedene dokaze sud je ocijenio u smislu čl. 8. ZPP-a te je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

16. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 160,00 EUR za pružanje usluge certifikata boniteta izvrsnosti tuženika.

17. Među strankama je sporno da li je između stranaka sklopljen ugovor i da li je usluga isporuke certifikata boniteta izvrsnosti izvršena tuženiku te da li stoga tužitelj ima pravo na naplatu sporne naknade.

18. Odredbama čl. 590. ZOO-a propisano je da se ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

19. Člankom 249. st. 1. ZOO-a propisano je da se volja za sklapanje ugovora može izjaviti riječima, uobičajenim znakovima ili drugim ponašanjem iz kojega se sa sigurnošću može zaključiti o njezinu postojanju, sadržaju i identitetu davatelja izjave.

20. Člankom 253. st. 1. ZOO-a propisano je da je ponuda prijedlog za sklapanje ugovora učinjen određenoj osobi koji sadrži sve bitne sastojke ugovora.

21. Člankom 252. st. 1. ZOO-a propisano je da je ugovor sklopljen u trenutku kad ponuditelj primi izjavu ponuđenika da prihvaća ponudu, dok je odredbama čl. 261. ZOO-a propisano da ponuditelj mora ponudu danu telefonom ili brzojavom potvrditi ponuđeniku preporučenim pismom najkasnije sljedećeg radnog dana, ali izostanak pisane potvrde ne utječe na valjanost ugovora sklopljenog telefonom ili slanjem brzojava, ali strana koja nije dala potvrdu odgovara drugoj strani za time nanesenu štetu, s tim da te odredbe vrijede i za prihvrat ponude.

22. Člankom 262. st. 1. ZOO-a propisano je da je ponuda prihvaćena kad ponuditelj primi izjavu ponuđenika da prihvaća ponudu.

23. Sud je u konkretnom slučaju ocijenio da nije osnovan navod tužitelja da je tuženik prihvatio ponudu tužitelja te da je sklopljen predmetni ugovor o pružanju usluge certifikata boniteta izvrsnosti. Naime, analizom audio snimke i transkripta audio snimke predmetnog razgovora sud je utvrdio da zastupnik tužitelja tijekom cijelog razgovora ubrzano, sadržajno zgusnuto i sugestivno u vrlo kratkom vremenu (80 sekundi) iznosi informacije o djelatnosti tužitelja i mogućnosti dostave bonitetnog izvješća te cijeni, koristeći pritom upitne formulacije poput "je li tako?", "vi me pratite, može?", "u redu?", kojima se od sugovornika traže usputne potvrde bez jasnog razgraničenja služe li iste potvrdi točnosti podataka ili izražavanju pristanka na sklapanje pravno obvezujućeg ugovora.

24. Sud osobito ističe da iz sadržaja razgovora ne proizlazi da je tužitelj učinio jasnim tuženiku da se radi o konkretnoj ponudi za sklapanje ugovora niti je naznačio da eventualni pristanak proizvodi obvezu plaćanja. Sama usputna napomena o cijeni usluge i mogućnosti obročnog plaćanja, izrečena u sklopu vrlo brzog i jednostranog izlaganja, ne može se smatrati dostatnim i nedvosmislenim upozorenjem da je riječ o

ponudi za sklapanje ugovora. Tako tužitelj na početku telefonskog razgovora samo navodi „da će proći kroz podatke“, a ne kaže da nudi sklapanje ugovora.

25. S druge strane, iz audio snimke proizlazi da direktorica tuženika gotovo uopće aktivno ne sudjeluje u razgovoru, osim što povremeno izgovara kratke neutralne izraze poput "mhm" i "tako je" kojima potvrđuje podatke tužitelja, koji prema ocjeni suda u pravilu predstavljaju uobičajene komunikacijske reakcije pristojnog slušanja nepoznatog telefonskog sugovornika, a ne očitovanje volje za prihvrat ponude. Sud ne nalazi da takve izjave, promatrane u kontekstu cjelokupnog tijeka razgovora, mogu predstavljati jasan i nedvojben prihvrat ponude iz kojeg se sa sigurnošću može zaključiti da postoji izjava volje tuženika za sklapanjem ugovora. Sud je utvrdio da tijekom toga kratkoga telefonskog razgovora ne postoji izričit prihvrat ponude od strane tuženika da bi se sa sigurnošću moglo zaključiti da je tuženik izjavio volju za sklapanjem ugovora. Tako i tijekom razgovora kada tužitelj navodi "da se snimak smatra telefonskom narudžbenicom, čuva se u bazi podataka radi potvrde usluge", tuženik ne odgovara sa uobičajeno npr. "prihvaćam", "naručujem", "uzimam uslugu" i sl., već odgovara samo sa "Hvala Vama, bok", iz čega je po mišljenju suda očito da tuženik nije izjavio volju iz koje se sa sigurnošću može zaključiti o postojanju volje za sklapanjem ugovora, u smislu čl. 249. ZOO-a.

26. Sud je mišljenja da je način vođenja konkretnog telefonskog razgovora objektivno podoban kod prosječnog sudionika stvoriti dojam da je riječ o promotivnom ili informativnom telefonskom kontaktu, a ne o postupku sklapanja ugovora. Sud smatra da je tužitelj kao profesionalni sudionik na tržištu, koji svoje tražbine temelji na tvrdnji da su ugovori sklopljeni telefonskim putem, dužan osobito jasno, transparentno i nedvosmisleno komunicirati trenutak upućivanja ponude te osigurati da se iz očitovanja volje druge strane može sa sigurnošću zaključiti da je izjavila volju za sklapanjem ugovora te da se stoga niti rizik nejasne, sugestivne ili dvosmislene telefonske komunikacije ne može prebaciti na drugu ugovornu stranu.

27. Slijedom svega navedenog, sud zaključuje da tužitelj nije dokazao da je između stranaka došlo do sklapanja ugovora.

28. U konkretnom slučaju tužitelj nije dokazao da je tužitelj s tuženikom sklopio ugovor o pružanje usluge certifikata boniteta izvrsnosti pa da bi tužitelj stoga imao pravo na isplatu naknade, te je sud stoga ocijenio da tužitelj nije dokazao osnovanost svoga potraživanja prema tuženiku i da stoga tužbeni zahtjev nije osnovan te je odlučio kao u toč. I izreke presude sukladno čl. 451. st. 3. ZPP-a.

29. Pri donošenju odluke sud je imao u vidu da se u ovoj pravnoj stvari radi o sporu male vrijednosti i da tužitelj nije dokazao osnovanost svoje tražbine a time niti obvezu tuženika isplatiti naknadu tužitelju, u smislu čl. 461.a ZPP-a te čl. 247., čl. 249. i čl. 590. ZOO-a.

30. Odluka o trošku iz toč. II temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23; u daljnjem tekstu OT). Sud je tuženiku priznao ovršni trošak

sastava prigovora protiv rješenja o ovrsi u iznosu od 50,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 12,50 EUR (Tar. br. 11. t. 1. OT). Sud je tuženiku priznao i trošak parničnog postupka i to trošak sastavljanja obrazloženog podneska od 25. lipnja 2025. u iznosu od 50,00 EUR i podneska od 30. rujna 2025. u iznosu od 50,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 12,50 EUR po svakom podnesku (Tar. br. 8. t. 1. OT), trošak zastupanja na ročištu od 4. studenog 2025., ročištu od 19. veljače 2026. i ročištu od 14. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR po svakom ročištu (Tar. br. 9. toč. 1. OT) uvećano za PDV u iznosu od 12,50 EUR po svakom ročištu što čini ukupan parnični trošak u iznosu od 375,00 EUR.

31. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Osijeku 11. lipnja 2026.

S U D A C
mr. sc. Boris Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana računajući od dana objave presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

Broj zapisa: **9-30889-3e56c**

Kontrolni broj: **07447-75fbb-eda3e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=BORIS VUKOVIĆ, L=OSIJEK, O=TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.